

Hoãn sinh nhật

Tối

Còn năm ngày nữa là đến sinh nhật tôi Tôi sắp tròn mười bốn tuổi Tôi đến nhà Hiền định bàn với nó xem nên tổ chức thế nào. Hiền biết nhiều, lại lắm sáng kiến, là đứa bạn thân nhất của tôi. Cuối năm nay chúng tôi lên cấp ba, khu tập thể này lại có lệnh phải trả đất, chuyển đi chỗ khác. Rất có thể chúng tôi sẽ mỗi đứa một nơi. Tôi muốn sinh nhật khác với mọi năm. Nhất là tôi đang có tiền: Tôi đưa mẹ số tiền tôi đan thuê vụ đồng vừa rồi nhưng mẹ không nhận, mẹ bảo tôi muốn tiêu thế nào thì tiêu. Tôi đã mua quà kỉ niệm cho từng người trong nhà rồi mà vẫn còn những gần một trăm nghìn. Vừa trông thấy tôi, Hiền nháy mắt kéo tôi vào ngay phòng nó, đóng cửa lại, hình như để thông báo một tin giờ chót đặc biệt quan trọng. "Bác Luân chết rồi. Trước khi chết bác ấy khẩn khoản mong bác gái gặp mặt đứa con riêng, xin phép cho nó được chịu tang và nhận anh em với các anh các chị con hai bác."

Đêm

Tắt đèn, lên giường rồi tôi mới sực nhớ là đã quên bàn chuyện sinh nhật. Tôi nằm mãi mà không sao ngủ được. Những lời đồn mẹ tôi có "bồ" từ hồi nào đã thổi qua tai tôi, nhưng chúng không chọc thủng được hàng rào đỉnh ninh để thâm nhập vào tôi. Tôi đã cười cái đám người lớn hay rách việc. Nhưng câu chuyện bác Luân tối nay cứ xua những lời đồn tưởng chỉ lướt qua ấy về, dồn dập, dồn dập. Tôi như bị vây hãm. Hay là mẹ có "ai" thật? Người ấy thế nào? Không biết tôi đã nhìn thấy người ấy chưa? ở người ấy có cái gì làm mẹ tôi mê? Người ấy đã có gia đình? Có những đứa con như mẹ tôi có chúng tôi? Và chắc người ấy không giống bố. Mà bố mẹ sống với nhau như thế nào nhỉ? Nhà tôi lúc nào cũng yên lặng, chưa một lần bố mẹ to tiếng với nhau. Và tôi đã đỉnh ninh điều ấy đảm bảo cho sự yên ổn của gia đình mình. Nhưng hình như bố tôi chưa bao giờ trả lời đúng những câu hỏi loại: "Cháu lớn anh học lớp mấy?" hoặc "Cháu út anh bao nhiêu tuổi?". "Chị có khoẻ không". Và hình như mẹ tôi đã tủm tỉm cười mà nói với bạn bè rằng: "Về nhà mình chỉ nhìn thấy lưng chồng". Bố tôi hay ốm, và những lúc ốm đau tôi mới thấy bố tôi nói nhiều với mẹ tôi. Bố nhờ mẹ chuyển thứ này thứ nọ cho ai đó hoặc nhờ mẹ đọc hộ hàng tập tài liệu dày cộp.....

Sáng hôm sau

Cái Hiền rủ tôi tới đưa đám bác Luân. Bố mẹ hai chúng tôi đều là bạn của bác. Khi chúng tôi đến nơi thì đã rất đông người. Cái Hiền rỉ tai tôi: "Đề tứ xem bác gái có cho phép người con riêng của bác Luân chịu tang không nhé!" Tôi đưa mắt nhìn quanh. Mẹ tôi, đúng là mẹ tôi kia rồi. Một người đàn ông vừa đỗ xe máy, và mẹ tôi từ phía sau xe máy bước xuống, nói gì đó với người đàn ông. Sau đó mẹ tôi đi về phía đám đông, còn người đàn ông thì đứng chờ. Tôi nhìn người đàn ông và tự hỏi: "Không biết có phải là "người ấy" của mẹ mình không?" Khi xe gần chuyển bánh tôi cùng các cô các bác ở cơ quan tới. Tất cả hoà vào đám đông, đưa tiễn bác Luân. Tôi và cái Hiền cùng bước theo... Cái Hiền giật mạnh tay tôi: "Hà ơi, bác gái cho phép con riêng của bác Luân chịu tang đấy". Có một đứa bé trạc mười tuổi đeo khăn trắng đi lẻ loi sát sau xe tang, lần đầu tôi thấy nó (con bác Luân thì chúng tôi biết quá rõ rồi).

Đêm hôm sau

Bữa cơm chiều vẫn như mọi hôm. Chỉ có tôi là chờ chờ một điều gì. Nhưng đã chẳng có gì xảy ra. Không hiểu bố tôi có biết một người đàn ông không phải đeo mẹ đến đám ma bác Luân? Hay người đàn ông ấy chỉ là người cùng cơ quan mẹ, mẹ nhờ đeo hộ vì hỏng xe?.... Hay ông ta chỉ là bạn như chúng tôi chơi với bọn thằng Khánh? ờ, có khi mình cứ nghĩ vớ vẩn cũng nên.... Nhưng nhớ đúng thì sao? Như bác Luân đấy, nếu bác ấy còn sống chắc gì mọi người đã biết là bác ấy có một đứa con riêng. Nhưng nếu đúng thì chẳng lẽ mẹ lại công khai đi như thế, vì mẹ biết thế nào bố cũng sẽ tới đó? Hay mẹ cho như thế là phải? Ai cũng ca ngợi mẹ là người đàn bà mẫu mực, hi sinh vì chồng vì con. Mà cũng thế thật. Lúc nào mẹ cũng lo lắng, nhường nhịn hết cho bố con tôi. Mẹ luôn âm thầm, bận bịu... Tôi thương mẹ, và tôi bỗng muốn hiểu mẹ. Từ trước tới giờ tôi chưa khi nào nghĩ đến điều ấy. Tôi chỉ biết hưởng những gì mẹ cho... Hình như đã khuya lắm. Chẳng biết rồi tôi sẽ phải làm gì để hiểu được mẹ mình?...

Sớm thứ hai sau chủ nhật

Ăn hận bây giờ thì cũng đã quá muộn.

Tại sao tôi lại vật nài mẹ phải nói?

Tại sao mẹ lại chiều tôi?

Đúng là "người ấy" thật.

Điều bí mật khi được tiết lộ hình như đã khai trừ tôi ra khỏi tuổi học trò.

Hình như tôi đã già hẳn đi và đã trở thành một người khác.

Tôi quyết định hoãn sinh nhật. Tôi có còn mười bốn tuổi nữa đâu. Tôi sẽ không nói rõ cho Hiền biết lý do tại sao.

7-1995